

komme som Forslag fra Regeringens Side. Om det vil tilfredsstille de ærede Medlemmer, er et andet Spørgsmaal. Der vil nemlig ikke blive Tale om, i nogen nær Fremtid i alt Fald, at ombygge Randers Station, endmindre om at flytte den. Dertil mener man ikke, at der trænges tilstrækkeligt. Men der vil ganske vist blive Tale om at opretholde Muligheden for en Udvidelse af Stationsterrainet gennem Ekspropriation; det er det, som staar nærmest for. Man har altsaa sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag.

Naar endelig det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Stilling) omtalte Personalets Frihed, har denne Sag, som jeg allerede i Folketinget under 2den Behandling af Finansloven har haft Lejlighed til at udtale, min Sympati. Det vil blive taget under nøjere Overvejelse til næste Samling, om det er muligt at give Personalet ikke blot, hvad det ærede Medlem var saa beskeden at nøjes med, en ugentlig Fridag, men ogsaa, om muligt, en lille „Sommerferie“ paa en Uges Tid. Det er i Virkeligheden et humant Krav, og det vil glæde mig overordentligt, om der maatte vise sig Udveje til at imødekomme det. — Med Hensyn til de handelsrejsendes Aarskort vil jeg sige, at det var jo unægtelig en stor Forhøjelse i Prisen, som fandt Sted ifølge den ny Takstlov, men det er dog et Spørgsmaal, som jeg ikke vil love det ærede Medlem at røre ved for det første. Der kom mange ømme Punkter frem som Følge af Loven af 15. Maj 1903, baade med Hensyn til Taksternes Forhøjelse, med Hensyn til Fribefordring og med Hensyn til, paa hvilken Klasse de paagældende havde Lov til rejse o. s. v., Punkter, som alle have faaet deres Afgørelse, før jeg kom til. Jeg holder ikke af nu igen at stikke min Haand iden Hvepserede, thi begynder man først paa et Sted, ved man ikke, hvor man ender. Jeg vil derfor ikke love det ærede Medlem foreløbig at tage et for saa kort Tid siden afgjort Spørgsmaal op igen.

Saa var der endelig et Spørgsmaal, som blev fremdraget af de tvende ærede kongevalgte Medlemmer (Steffensen og Hage) angaaende Kystfredningen. Ja, den hører ikke under mig, men under den højtærede Landbrugsminister, og det skal jeg derfor overlade ham at svare paa. Men Kystsikringen hører under mig, og den er der blevet kaldt paa med Hensyn til Møens Klint. Der er jo desværre Stranden skrabet, efter hvad der er blevet oplyst i den Pjece, der er bleven paaberaabt, og som

ogsaa jeg har læst — jeg kan tilføje: læst med megen Smerte, thi der er sikkert intet Punkt i Danmark, som jeg vilde se forsvinde eller ødelægges eller blot forringes med større Sorg end netop Møens Klint. Jeg betragter det som noget af det skønneste og bedste, vi have i Danmark; Danmark vil blive fattigere, den Dag Møens Klint bliver ringere. Derfor har jeg ogsaa straks efter den Anledning, denne Pjece gav, taget fat paa Spørgsmaalet og har indhentet Erklæringer fra mine sagkyndige om, hvad der kunde gøres for at standse Ødelæggelsen. Det er da sagt mig, at der kan gøres noget og maaske endogsaa noget virkelig gavnligt med forholdsvis smaa Midler i Retning af at bygge Høfder eller blot henkaste Sten paa Steder, hvor der har været Sten, men hvor disse ere tagne bort, osv. Men de Herrer ville forstaa, at det er der ikke god Mening i at begynde paa fra Statens Side, saa længe man ikke er sikker paa, jeg vil ikke sige, at de Sten, man kaster, faa Lov til at blive liggende, thi det skulde jo nærmest være udenfor den tørre Strand, men at den tørre Strand faar Lov til at være i Fred, thi det er det, den ikke har været hidtil. Ødelæggelserne ved Møens Klint skyldes ikke saa meget Stenfiskerne som det, at selve Grundejerne have bortsolgt de Sten, som laa paa den tørre Strand; derved er Skaden bleven størst og Ødelæggelsen betydeligst. Det ligger imidlertid ikke under mig at sikre mod sligt, det hører under Kystfredningen, altsaa under Landbrugsministeren. Før man har sikret sig mod det, vil Tidspunktet ikke være kommet for Ministeren for offentlige Arbejder til at gribe ind, men er det sket, skal jeg visselig søge Haand i Haand med den højtærede Landbrugsminister at gøre mit bedste for at beskytte denne Danmarks største Naturskønhed.

Hermed tror jeg at have omtalt de Punkter, der berøre mig. Skulde jeg have glemt et eller andet, beder jeg ærede Medlemmer være sikre paa, at jeg skal tage det under Overvejelse, naar jeg ved at gennemlæse Rigsdagstidenden bliver opmærksom derpaa.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Flere ærede Medlemmer have fremhævet Forholdene ved vore Kyster og udtalt Ønsket om, at der maatte blive fremsat et Lovforslag, hvis Formaal skulde være at ændre disse Forhold, som jeg gerne skal indrømme ere uheldige mange Steder. Men naar det ærede 10de kongevalgte Medlem